

HET KWAAD

HET
KWAAD

DANIEL
SILVA

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

© 2015, Daniel Silva
Oorspronkelijke titel: *The English Spy*
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 0880 6
NUR 330
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘Wanneer je een potlood aantekening uitgumt, moet je er zeker van zijn dat je het grondig doet. Want als je een geheim moet bewaren, kun je niet voorzichtig genoeg zijn.’

GRAHAM GREENE, THE MINISTRY OF FEAR

‘Nu geen tranen meer. Ik ga nadenken over hoe ik wraak kan nemen.’

MARY STUART, KONINGIN VAN SCHOTLAND

DEEL EEN

DOOD VAN DE PRINSES

GUSTAVIA, SAINT BARTHÉLEMY

Het ZOU ALLEMAAL NOOIT ZIJN gebeurd als Spider Barnes zich niet een stuk in zijn kraag had gedronken twee avonden voordat de Aurora zou uitvaren. Spider werd beschouwd als de beste scheepskok in het hele Caraïbisch gebied, heetgebakerd maar door niemand te vervangen, een briljante mafkees in een gesteven koksbuis en schort. Spider had namelijk een klassieke opleiding genoten. Spider had een klus in Parijs gedaan. Spider had in Londen gewerkt. Spider had in New York gewerkt, en in San Francisco, en hij had nog een korte, niet al te geslaagde, stop in Miami gemaakt, alvorens het restaurantwezen voorgoed de rug toe te keren en voor de vrijheid van het ruime sop te kiezen. Nu werkte hij op de grote charterschepen, het soort jachten dat filmsterren, rappers, hoge pieten en aanstellerige types graag huurden om indruk te maken. En wanneer Spider niet achter het fornuis stond, was hij steevast te vinden op een van de betere barkrukken op de vaste wal. Eddy's in Gustavia stond in zijn top vijf van het Caraïbisch bassin, misschien wel in zijn wereldwijde top vijf. Hij begon die avond om zeven uur met een paar biertjes, rookte om negen uur een joint in de donkere tuin, en zat om tien uur achter zijn eerste glas vanillerum. De hele wereld leek dik in orde. Spider Barnes verkeerde in een aangename roes.

Maar toen zag hij Veronica, en nam de avond een gevaarlijke wending. Ze was nieuw op het eiland, een enigszins verloren uitziend meisje uit een niet nader gedefinieerd Europees land, dat drankjes serveerde aan dagjesmensen in het pretentieloze buurtcafé naast Eddy's. Mooi was ze wel – als een fleurig boeket, zei Spider tegen zijn

naamloze drinkmaat – en het kostte hem exact tien seconden om zijn hart aan haar te verliezen. Hij vroeg haar ten huwelijk – zijn favoriete openingszin – en toen ze hem afwees, stelde hij voor in plaats daarvan samen het bed in te duiken. Om de een of andere reden werkte dat, en rond middernacht waren de twee nog gesignaleerd, wankelend door een stortbui. Dat was de laatste keer dat iemand hem had gezien, om drie minuten over twaalf op een regenachtige avond in Gustavia, doorweekt, stomdronken en voor de zoveelste keer verliefd.

De kapitein van de Aurora, een luxe motorjacht van zevenenveertig meter lang met als thuishaven Nassau, was een man die Ogilvy heette – Reginald Ogilvy, ex-marineman, een goedgunstig dictator die sliep met het reglement naast zich op het nachtkastje, samen met de King James Bijbel van zijn grootvader. Hij had nooit veel met Spider Barnes opgehad, en dat werd er niet beter op toen die de volgende ochtend om negen uur niet kwam opdagen voor de dagelijkse bespreking voor bemanning en huishoudelijk personeel. Het was geen gewone bespreking, want de Aurora moest in gereedheid worden gebracht voor een heel belangrijke gast. Alleen Ogilvy wist om wie het ging. Hij wist ook dat ze een volledig beveiligingsteam zou meenemen en dat ze op zijn zachtst gezegd nogal veeleisend was, wat verklaarde waarom de afwezigheid van zijn gerenommeerde chef-kok hem grote zorgen baarde.

Ogilvy maakte melding van de situatie bij de havenmeester van Gustavia, die het op zijn beurt weer doorgaf aan de plaatselijke gendarmerie. Twee agenten gingen langs bij Veronica's huisje in de heuvels, maar ook van haar bleek geen spoor te ontdekken. Vervolgens breidden ze hun onderzoek uit naar de plekken op het eiland waar mensen die te veel hadden gedronken of wier hart was gebroken gewoonlijk opdoken na een wilde nacht. Bij Le Select beweerde een Zweed met een rood gezicht dat hij Spider die ochtend nog op een Heineken had

getrakteerd. Iemand anders zei dat hij hem bij Colombier over het strand had zien lopen, en dan was er ook nog een – onbevestigd – bericht over een ontroostbare figuur die een beetje in het wilde weg liep te schreeuwen in de verlaten contreien van Toiny.

Plichtsgetrouw trokken de gendarmes iedere aanwijzing na. Daarna kamden ze het eiland uit van noord naar zuid, uiterst grondig, maar zonder resultaat.

Een paar minuten na zonsondergang deelde Reginald Ogilvy de bemanning van de Aurora mee dat Spider Barnes spoorloos was verdwenen en dat er zo snel mogelijk een geschikte vervanger moest worden gevonden. Nu was het de beurt aan de bemanning het eiland uit te kammen, van de eethuisjes aan de boulevard van Gustavia tot aan de strandtentjes van de Grand Cul-de-Sac. En rond negen uur die avond, op een volkomen onwaarschijnlijke plek, vonden ze hun man.

Hij was op het hoogtepunt van het orkaanseizoen op het eiland aangekomen en had zijn intrek genomen in het houten huisje helemaal aan het einde van het strand van Lorient. Veel bezittingen had hij niet: alleen een canvas plunjezak, een stapel vaak gelezen boeken, een kortegolfradio, en een rammelende oude scooter die hij in Gustavia op de kop had getikt in ruil voor een paar gore bankbiljetten en een glimlach. De boeken waren dik, zwaar en wetenschappelijk van aard; de radio was van een kwaliteit die je niet vaak meer zag. 's Avonds laat, wanneer hij op zijn verzakte veranda zat te lezen bij het licht van een lamp op batterijen, stegen de klanken van de muziek boven het geruis van de palmladeren en het zachte rollen van de branding uit. Voornamelijk jazz en klassiek, soms wat reggae van de radiostations aan de andere kant van het water. Op ieder heel uur liet hij zijn boek even zakken om aandachtig te luisteren naar het BBC-nieuws. Zodra de nieuwsuitzending voorbij was, zocht hij weer de zender die hem

het meest aanstond, en hervatten de palmbomen en de zee hun dans op het ritme van zijn muziek.

In eerste instantie was niet echt duidelijk of hij vakantie vierde, op doorreis was, of van plan was zich permanent op het eiland te vestigen. Geld leek niet echt een probleem te zijn. Bij zijn bezoek 's ochtends aan de *boulangerie*, voor brood en koffie, gaf hij de meisjes altijd een royale fooi. En wanneer hij 's middags bij het winkeltje vlak bij de begraafplaats langsging voor zijn Duitse bier en zijn Amerikaanse sigaretten liet hij het wisselgeld dat uit de automaat viel altijd gewoon liggen. Zijn Frans was redelijk, maar er klonk een accent in door dat niemand kon thuisbrengen. Zijn Spaans, dat hij sprak met de Dominicaan achter de balie van JoJo Burger, was een stuk beter, al had het nog steeds dat accent. De meisjes bij de bakker hadden besloten dat hij een Australiër was, maar de jongens bij JoJo Burger dachten dat hij uit Zuid-Afrika kwam. Die zaten overal in het Caraïbisch gebied, mensen uit Zuid-Afrika. Voor het merendeel uiterst fatsoenlijke mensen, maar er zaten er ook een paar tussen die zich met minder frisse zaken bezighielden.

Zijn dagen mochten doelloos lijken, toch leken ze niet geheel zonder structuur. Hij ontbeet bij de *boulangerie*, haalde bij de kiosk in Saint-Jean een stapeltje Engelse en Amerikaanse kranten van de vorige dag, deed nauwgezet zijn work-out op het strand, en las zijn dikke boeken over literatuur en geschiedenis, met op zijn hoofd een zonnehoedje dat hij tot net boven zijn ogen had getrokken. Eén keer huurde hij een walvisboot en ging hij een middagje snorkelen bij het eilandje Tortue. Maar zijn inactieve bestaan leek eerder gedwongen dan vrijwillig. Hij had wel iets van een gewonde soldaat die naar het slagveld terug verlangde, een balling die droomde van zijn achtergelaten vaderland, waar dat vaderland dan ook mocht zijn.

Volgens Jean-Marc, douanier op de luchthaven, was hij aangekomen met een vlucht uit Guadeloupe, in het bezit van een geldig Vene-

zolaans paspoort op de eigenaardige naam van Colin Hernandez. Hij scheen te zijn voortgekomen uit een kort huwelijk tussen een Ierse moeder en een Spaanse vader. De moeder pretendeerde dichter te zijn, de vader had iets vaags met geld gedaan. Aan de man had Colin duidelijk een hekel gehad, maar de bewoordingen waarin hij over zijn moeder sprak, deden vermoeden dat haar heiligverklaring nog slechts een formaliteit was. Hij droeg haar foto altijd bij zich in zijn portefeuille. Het vlasblonde jongetje op haar schoot leek niet echt op Colin, maar zo ging dat nu eenmaal met het verstrijken van de jaren.

Volgens zijn paspoort was hij achtendertig, wat wel met zijn uiterlijk overeenkwam, en was hij van beroep ‘zakenman’, wat zo ongeveer alles kon betekenen. De meisjes van de *boulangerie* dachten dat hij een schrijver was op zoek naar inspiratie. Hoe viel anders te verklaren dat hij bijna nooit zonder een boek werd gezien? Maar de meisjes van het winkeltje verzonnen een woest, volkomen ongefundeerd verhaal over een moord die hij op Guadeloupe zou hebben gepleegd. Hij zou zich nu op Saint Barthélemy schuilhouden tot de storm weer een beetje was gaan liggen. De Dominicaan van JoJo Burger, zelf op de vlucht, vond het een belachelijk verzinsel. Colin Hernandez, verklaarde hij, was gewoon zo’n luie nietsnut die leefde van een trust fund van een vader die hij haatte. Hij zou blijven totdat hij zich ging vervelen, of totdat het geld begon op te raken. Dan zou hij ergens anders naartoe vliegen en na een paar dagen zouden ze zich zijn naam amper nog kunnen herinneren.

Eindelijk, op de dag af een maand na zijn aankomst, deed zich een kleine verandering voor in zijn dagelijkse routine. Na zijn lunch bij JoJo Burger ging hij naar de kapper in Saint-Jean, en toen hij weer naar buiten kwam, was zijn woeste, donkere haardos keurig geknipt en gemodelleerd en royaal in de olie gezet. De volgende ochtend verscheen hij fris geschoren bij de bakker, gekleed in een kaki broek en een onberispelijk wit overhemd. Hij nuttigde zijn gebruikelijke ont-

bijt – een grote kom koffie met warme melk en een stuk grof boerenbrood – en deed extra lang over de Times van de vorige dag. Vervolgens keerde hij niet terug naar zijn huisje, zoals gewoonlijk, maar verdween hij op zijn scooter verder Gustavia in. En tegen het middaguur werd eindelijk duidelijk waarom een man die Colin Hernandez heette naar Saint Barthélemy was gekomen.

Eerst ging hij naar het statige, oude Carl Gustaf Hotel, maar zodra de chef-kok aldaar vernam dat hij geen echte opleiding had genoten, wilde hij niet eens met hem praten. De eigenaren van Maya's wezen hem beleefd de deur, net als de managers van Wall House, Ocean en La Cantina. Hij probeerde het bij La Plage, maar La Plage had geen interesse. Net zomin als Eden Rock, Guanahani, La Crêperie, Le Jardin of het afgelegen Le Grain de Sel, met uitzicht over de zoutmoerasen van La Grande Saline. Zelfs bij La Gloriette, geopend door een politiek vluchteling, wilden ze niets van hem weten.

Niet uit het veld geslagen richtte hij zijn pijlen op de nog niet ontdekte pareltjes van het eiland: de snackbar op de luchthaven, het creoolse eethuisje aan de overkant van de straat, het pizza-en-paninitentje op de parkeerplaats van de L'Oasis-supermarkt. En daar lachte het geluk hem eindelijk toe: de chef-kok van Le Piment bleek er namelijk na een reeds lang smeulend conflict over uren en salaris net vandoor te zijn gegaan. Rond vier uur die middag, na een demonstratie van zijn vaardigheden in het krap bemeten keukentje van Le Piment, was hij aangenomen. Diezelfde avond draaide hij zijn eerste dienst. Iedereen was laaiend enthousiast.

Binnen de kortste keren ging het verhaal van zijn kookkunsten als een lopend vuurtje over het eiland. Le Piment, ooit het domein van buurtbewoners en stamgasten, werd al snel overstroomd door een geheel nieuwe clientèle, die zonder uitzondering de loftrompet stak over de mysterieuze nieuwe kok met de eigenaardige Engels-Spaanse

naam. Het Carl Gustaf Hotel probeerde hem alsnog weg te kapen, net als Eden Rock, Guanahani, en La Plage, maar geen van alle hadden ze succes. Reginald Ogilvy, kapitein van de Aurora, was dan ook niet erg optimistisch gestemd toen hij zich, de avond na de verdwijning van Spider Barnes, zonder reservering bij Le Piment meldde. Na een halfuur geduld oefenen aan de bar kreeg hij een tafel toegewezen. Hij bestelde drie voorgerechten en drie hoofdgerechten. Nadat hij van allemaal iets had geproefd, vroeg hij of hij de chef-kok kon spreken. Het duurde tien minuten voordat aan zijn verzoek gehoor werd gegeven.

‘Honger?’ vroeg de man die Colin Hernandez heette, zijn blik op de tafel vol gerechten.

‘Niet echt.’

‘Wat doet u hier dan?’

‘Ik wilde zien of u echt zo goed was als iedereen schijnt te denken.’ Ogilvy stak zijn hand uit en stelde zich voor: zijn rang en naam, gevolgd door de naam van zijn schip.

De man die Colin Hernandez heette, trok vragend een wenkbrauw op. ‘Dat is de boot van Spider Barnes, toch, de Aurora?’

‘U kent Spider?’

‘Ik geloof dat ik weleens iets met hem heb gedronken.’

‘U bent niet de enige.’ Ogilvy nam de man die voor hem stond aandachtig in zich op. Hij was stevig gebouwd, enigszins gedrongen, en boezemde ontzag in. Voor het geoefende oog van de Engelsman zag hij eruit als iemand die ruwe wateren had bevaren. Zijn wenkbrauwen waren dik en donker, zijn kaak krachtig en onverzettelijk. Hij had een gezicht, dacht Ogilvy, dat erop was gebouwd een dreun te verwerken. ‘U komt uit Venezuela,’ zei hij.

‘Wie zegt dat?’

‘Iedereen die weigerde u aan te nemen toen u op zoek was naar werk.’ Ogilvy’s blik ging van het gezicht van de man naar de hand die

op de stoel tegenover hem rustte. Geen spoor van tatoeages. Dat vond hij een goed teken. Ogilvy beschouwde de moderne inktcultuur als een vorm van zelfverminking.

‘Drinkt u?’

‘Niet zoals Spider.’

‘Getrouwd?’

‘Eén keer maar.’

‘Kinderen?’

‘Gelukkig niet.’

‘Zwakheden?’

‘Coltrane en Monk.’

‘Ooit iemand vermoord?’

‘Niet dat ik me kan herinneren.’

Hij zei het met een glimlach, en Reginald Ogilvy glimlachte terug.

‘Ik vroeg me af of ik u kon overhalen dit alles in de steek te laten,’ zei hij. ‘Ik ben bereid u een royaal salaris te betalen. En wanneer we niet op zee zijn, hebt u alle tijd om de dingen te doen die u graag doet op de momenten dat u niet aan het koken bent.’

‘Hoe royaal?’

‘Tweeduizend per week.’

‘Wat verdiende Spider?’

‘Drie,’ antwoordde Ogilvy na een korte aarzeling. ‘Maar Spider werkte al twee seizoenen voor me.’

‘En nu werkt hij niet meer voor u, nietwaar?’

Ogilvy deed alsof hij heel hard nadacht. ‘Oké, drie,’ zei hij toen. ‘Maar dan moet u wel onmiddellijk beginnen.’

‘Wanneer vaart u uit?’

‘Morgenochtend.’

‘In dat geval,’ zei de man die Colin Hernandez heette, ‘denk ik dat u me vier moet betalen.’

Reginald Ogilvy, kapitein van de Aurora, keek nog eens naar de ge-

rechten op tafel en kwam toen overeind. ‘Acht uur,’ zei hij. ‘Wees op tijd.’

François, de heetgebakerde, uit Marseille afkomstige eigenaar van Le Piment, nam het nieuws niet echt goed op. Er werd in rap tempo, in Zuid-Frans dialect, een scheldkanonnade afgevuurd. Er werd gedreigd met represailles. En daarna spatte er een fles, waarin een vrij goede Bordeaux had gezeten, in duizenden scherven tegen de muur van de piepkleine keuken uiteen. Later zou François ontkennen dat hij op zijn vertrekkende kok had gemikt. Maar Isabelle, een serveerster die getuige was geweest van het incident, zou zijn versie van de feiten in twijfel trekken. François, bezwoer ze, had de fles als een dolk recht naar het hoofd van Monsieur Hernandez geworpen. En Monsieur Hernandez, wist ze te vertellen, had het projectiel weten te ontwijken met zo’n snelle, subtiële beweging, dat de hele actie nauwelijks waarneembaar was geweest. Daarna had hij François lange tijd kil aangestaard, alsof hij overwoog hoe hij diens nek het best kon breken. Vervolgens had hij kalm zijn smetteloos witte schort afgedaan en was hij op zijn scooter gestapt.

De rest van die avond bracht hij op de veranda van zijn huisje door, lezend bij het licht van zijn stormlamp. En op ieder heel uur liet hij zijn boek even zakken om naar het BBC-nieuws te luisteren, terwijl de golven het strand op rolden en weer terug, en de palmblederen ruisten in de avondbries. De volgende ochtend nam hij, na een verfrissende duik in zee, een douche, kleeedde zich aan, en pakte zijn spullen in zijn canvas plunjezak: zijn kleren, zijn boeken, zijn radio. Hij voegde er twee dingen aan toe die voor hem op Tortue waren achtergelaten: een Stechkin 9mm pistool met geluiddemper en een rechthoekig pakje van dertig bij vijftig centimeter. Het pakje woog exact zeven en een kwart kilo. Hij stopte het midden in de plunjezak, zodat het zo stabiel mogelijk lag wanneer hij zich verplaatste.

Om halfacht verliet hij het strand van Lorient voor de laatste keer en reed hij, met de plunjezak op schoot, Gustavia in. De Aurora lag te glinsteren aan de kade. Om tien voor acht ging hij aan boord, waar zijn souschef, een mager Engels meisje dat Amelia List bleek te heten, hem naar zijn hut bracht. Hij stopte al zijn bezittingen – inclusief het pistool en het pakje van zeven en een kwart kilo – in de kast, en trok de koksbroek en -jas aan die op zijn bed waren klaargelegd.

Amelia List stond in de gang op hem te wachten om hem naar de kombuis te begeleiden en hem een rondleiding te geven langs de voorraadkast met houdbare artikelen, de inloopkoelkast en de wijn-opslag.

Daar, in de koele, duistere ruimte, had hij zijn eerste seksuele gedachte over het Engelse meisje in het frisse witte uniform. Hij deed geen moeite die te onderdrukken. Hij leefde al zoveel maanden celibatair dat hij zich amper nog kon herinneren hoe het voelde het haar van een vrouw aan te raken of de huid van een weerloze borst te strelen.

Een paar minuten voor tien werden alle bemanningsleden via de intercom opgeroepen zich op het achterdek te melden. De man die Colin Hernandez heette volgde Amelia List naar buiten en stond naast haar toen twee zwarte Range Rovers bij de achtersteven van de Aurora tot stilstand kwamen.

Uit de eerste kwamen twee giechelende, door de zon gebruinte meisjes en een bleke man van in de veertig met hoogrode blossen op zijn wangen, die met zijn ene hand de hengsels van een roze strandtas omklemde, en met de andere de hals van een reeds geopende fles champagne. Twee gespierde mannen stapten uit de tweede Range Rover, een ogenblik later gevolgd door een vrouw die eruitzag of ze leed aan een vorm van ongeneeslijke melancholie. Ze droeg een perzikroze jurk waarin ze gedeeltelijk naakt leek, een hoed met brede rand die haar slanke schouders overschaduwde, en een grote donkere

zonnebril, waarachter een flink deel van haar bijna doorschijnend bleke gezicht schuilging. Toch was ze onmiddellijk te herkennen. Haar profiel verraadde haar, het profiel dat zo werd bejubeld door de modedefotografen en door de paparazzi die haar overal op de hielen zaten. Die ochtend waren er geen paparazzi te bekennen. Voor één keer had ze aan hen weten te ontsnappen.

Ze stapte aan boord van de Aurora alsof ze over een open graf heen stapte, en liep zonder ook maar een woord of een blik langs de verzamelde bemanning. Daarbij ging ze zo rakelings langs de man die Colin Hernandez heette dat hij de aanvechting moest onderdrukken haar aan te raken om zich ervan te overtuigen dat ze echt was, en geen hologram.

Vijf minuten later maakte de Aurora zich los van de kade, en tegen het middaguur was het paradijselijke eiland Saint Barthélemy nog slechts een bruin-groene vlek aan de horizon. Op het voordek lag een van de beroemdste vrouwen ter wereld, topless, een drankje in haar hand, haar vlekkeloze huid koesterend in de zon. En één dek lager, bezig met het bereiden van een amuse van tonijntartaar, komkommer en ananas, stond de man die haar ging vermoorden.

TER HOOGTE VAN DE BENEDEN- WINDSE EILANDEN

EDEREEN KENDE HET VERHAAL. EN zelfs degenen die deden of het hen niet interesseerde, of die zich geringschattend uitlieten over haar wereldwijde cultstatus, kenden alle smeulende details.

Zij was het timide, mooie meisje uit de middenklasse van Kent dat erin was geslaagd op Cambridge te belanden, en hij was de knappe, iets oudere toekomstige koning van Engeland. Ze hadden elkaar ontmoet tijdens een campusdebat over iets wat met het milieu te maken had, en de toekomstige koning was, volgens de overlevering, als een baksteen voor haar gevallen. Een lange verkeringsstijd volgde, in alle rust en discretie. Het meisje werd doorgelicht door de mensen rondom de toekomstige koning; de toekomstige koning door die rondom haar. Uiteindelijk lukte het een van de brutalere roddelbladen een foto te maken van het stel, op het moment dat ze het jaarlijkse zomerbal van de Hertog van Rutland op Belvoir Castle verlieten. Daarop gaf Buckingham Palace een nietszeggende verklaring, die alleen maar bevestigde wat inmiddels overduidelijk was: dat de toekomstige koning en het burgermeisje zonder aristocratisch bloed het gezellig met elkaar hadden. Een maand later, terwijl de roddelbladen al wekenlang bol stonden van de geruchten en veronderstellingen, kondigde het paleis aan dat het burgermeisje en de toekomstige koning trouwplannen hadden.

Ze trouwden in St. Paul's Cathedral op een ochtend in juni terwijl de regen in het zuiden van Engeland met bakken uit de hemel kwam. Later, toen het misliep, schreven sommige journalisten dat de relatie van het begin af aan gedoemd was geweest te mislukken. Het meisje was, qua karakter en afkomst, volkomen ongeschikt voor een leven in